

SZÖRNYETEG VS. MESTER.
KI LESZ A KIRÁLY?

PRETTY

Csinos

játék babák 4.

Broken

DOLLS

tönkretett babácskák

*Párizs
Könyvek*

KER DUKEY & K WEBSTER

KER DUKEY, K WEBSTER

PRETTY

Csinos játék babák 4.

Broken

DOLLS

tönkretett babácskák

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

ELSŐ FEJEZET

~ Tönkretéve ~

Viktor, vagyis Tanner

• *Oroszország – tizennyolc évesen*

A KANDALLÓ LÁNGJAI kibírhatatlanul felhevítették a szobát. Mondtam Veronikának, a házvezetőnőnknek, hogy ne gyűjtsen be ma este, mégis megtette. Kezd túl öreg lenni ahhoz, hogy elvégezze a munkáját, de előbb jött, mint én, úgyhogy apám nem fogja lecserélni. Kár egyáltalán megkérdezni.

Verejték csorog le a hátamon, a szoba pedig úgy lüktet, mintha élne, mintha saját szívverése lenne. A feszültségtől szinte szikráznak a zsigereim. Közeleg a hónapforduló, amikor bizonyítanom kell az apám előtt.

A Vasziljev család minden férfi tagjának részt kell vennie a „V-viadalon”, amikor nagykorúvá érik, hogy megmutassa, mennyit ér, és milyen pozíciót tölt be a családban.

A nevünk és a hírnevünk jelenti a mindenséget az apánk számára.

Jurij Vasziljev.

Birodalmának nincs párja a bűnözők világában.

A nőkereskedelem, a fegyverek és kábítószeresek mind csak a jég-hegy csúcsa, ami alatt megbújik, hogy mit csinál a családunk valójában. Férfiak és nők legsötétebb perverzióiban vájkálunk, és amint apám magával rántja őket a világába, marionettbábuként mozgatja, és többé sosem ereszti őket.

Kielégíti a vágyaikat. Ők meg istenítik érte. Egy igazi bábjátékos. Én pedig kurvára felnézek rá, teljes szívemből. Pont olyan akarok lenni, mint ő, de a legfontosabb, hogy ki akarom érdemelni a tiszteletét.

A tervek szerint kiterjeszti majd a vállalkozását az Egyesült Államok területére. Én akarok lenni az, akit megbíz ennek a vezetésével. Tehát valahányszor az apám kiveti a hálóját, behúszom majd a zsákmányt. Mert ilyen a családunk. Mi uraljuk a világot – még ha a világ egyelőre nem is tudja ezt.

Halk léptek zaját hallom a keményfa padlón, ám a szoba fölé tornyosuló árnyék nem illik a finom járáshoz.

– Vlagyi, hogy tudsz ilyen hangtalanul mozogni? – kapom oldalra a fejemet a bátyám felé, aki szinte besiklik a szobába. Mint egy kibaszott árnyék. Leselkedik. Ólalkodik. Várakozik. Mindig sötét-ségbe burkolózik.

Gonosz mosolyra húzódik a szája, és fürkészni kezd a borostyánszínű szemével, ami olyan, mint az enyém. Elöttem megállva karba fonja a kezét, az izmaitól pedig megfeszül az öltönye.

– Ezt a képességet minden embernek ki kell fejlesztenie, aki olyan, mint mi, öcsém – jelenti ki tárgyilagosan, sötét és borostás arcán gúnyos félmosollyal.

Vlagyimir kiköpött apánk. Magas, jó kétméteres, széles vállú. Fekete haja felül borzas, mindig úgy állítja be, mintha direkt lenne kusza – szinte mintha élvezné ezt a kis lázadást az apánk ellen. Apánk, aki oldalt rövidre nyíratja a haját, felfedve az őszülő szálakat, tökéletesen hátranyalva hordja az ugyanolyan árnyalatú tincseit.

A bátyám pillantása az arzenálra téved, amit előkészítettem: a használatra kész fegyverek sorára. Felvesz egy kést az ágyra kitett készletből, hogy végighúzza a tenyerén, véres csíkot hagyva utána.

– Ez egy jó kés. Ezt kéne használnod – mondja nekem, miközben elővesz egy kis rongyot a zsebéből, hogy megtörölje vele a kést, aztán bekösse a kezét, hogy elállítsa a vérzést. – Készen állsz rá, Viktor?

Szemernyi aggodalom sincs a hangjában, csupán kétség, amitől düh kezd forrongani a mellkasomban.

– Egész életemben erre készítettél fel – préselem ki magamból a választ megfeszült állkapoccsal. – Te is részt vettél a V-viadalon. Ez egy beavatás.

Kidülled egy ér a nyakán, és a szeme is megvillan egy pillanatra, mielőtt az arcvonásai ellágyulnak. Felém nyújtja a kezét, hogy hátulról megfogja a fejemet, és magához húz. A homlokom a megfeszített, izmos vállán pihen. Még mindig magasabb nálam legalább tizenöt centivel, pedig a nyáron sokat nőttem.

Most már felnőtt férfi vagyok. Mégis ő az idősebb. A bölcsebb. *És kurvára magasabb is.* Semmiféleképpen sem számítok kicsinek, de mindig élcélődik a magasságomon, amikor az agyára megyek. Gyenge, kiszámítható próbálkozás ez – egy olyan lépés, amit mindig látok előre.

Jó erősen megveregeti a lapockámat, aztán eltol magától, jelezve, hogy a testvéri gyengédség pillanatának vége. A bátyám kemény

ember. Vasököllet nevelték, akárcsak engem. És mindössze huszonkét évesen arra készítik fel, hogy átvegye majd az apám birodalmát, a dinasztia irányítását.

– Az első játékosok megérkeztek – folytatja újabb bujkáló félmosollyal. – Van egy, aki szerintem tetszeni fog neked – bokszol bele a mellkasomba huncutul az öklével.

Várákozva megropogtatom az ujjaimat.

Tizenkét éves korom óta tudok a V-viadalról. Tizennégy évesen megengedték, hogy nézzem a közvetítéseket a világháló legsötétebb bugyrainak mélyére rejtett csatornán keresztül. Tizenhat évesen nézőként részt vehettem az eseményen, miközben a velem egykorú fiúk többsége focimeccsre járt. Bár az aréna itt is pont olyan nagy – és éppen olyan lenyűgöző, mert a közönség ugyanúgy nézheti, fogadhat, és szurkolhat a játékosaiért –, valójában egyáltalán nem hasonlít egy futballpályához.

Teljesen mások a szabályok. A V-viadalnál – a *mi* játékunknál – a brutalitás és a gyönyör a versengés tárgya, a legsötétebb elmékben lakozó kényszerek kielégítése.

A gazdagok és a kiváltságosok azért fizetnek, hogy nézhessék.

A romlottak és a szadisták azért fizetnek, hogy játsszanak.

A szegények azért játszanak, mert reménykednek, hogy győzni fognak, és eladhatják a zsákmányukat.

A szabály egyszerű.

Vadászol vagy levadásznak.

Ölni. Dugni. Vagy megtartani a zsákmányt.

De mindenekelőtt: túlélni.

Ha élve eljutsz a végéig, akkor jutalmad határa a csillagos ég. Ha valaha is volt olyan vágyad, amit nem néz jó szemmel a társadalom, akkor a V-viadalon megvalósíthatod.

A V-viadal előkészületei hónapokon át zajlanak. Az elit tagok – beleértve az apámat is – minden játékost átvizsgálnak, teljesen leinformálnak, aztán értékelnek. Ezek az események annyira fű alatt zajlanak, amennyire csak lehet. A legnagyobb titoktartással kell kezelni őket. A játékosok, a nézők és a fogadók sokfélék, ám a leghatalmasabbaknak muszáj megőrizniük a névtelenségüket.

Felcseperedve megtanultam, hogy a legnagyobb hatalommal bíró emberek a legerkölcstelenebb, legromlottabb lelkek a föld színén. Az irányítás iránti vágyuk mélyen gyökerezik, és sötétebb formában akarják kiélni azt.

Az apám bőséggel kínál nekik erre lehetőséget, és mivel magas tisztségeket betöltő ügyfelekről gondoskodik, rá nem vonatkozik a törvény, fél tőle a többi bűnöző, és ami a legfontosabb: istenítik a kliensei.

– Gyere, Viktor! – parancsol rám Vlagyimir. – Egyél velünk!

Otthagynom a fegyvereket az ágyon.

Remélem, hogy Veronika megbotlik, amikor elpakolja őket, és kiszúrja a szemét. Akkor talán apámnak nem marad más választása, mint hagyni, hogy nyugdíjba menjen.

– Egy nő fél szemmel is hasznos, öcsém – jegyzi meg derűsen Vlagyimir. Ekkor döbbenek rá, hogy hangosan gondolkodtam. Muszáj lesz megtanulnom lakatot tenni a számra, és rendezni az arcvonásaimat, hogy ne lehessen ennyire könnyen kiismerni. A bátyám mindig azt mondja, hogy a pókerarc megmentheti az ember életét, és félelmet ébreszthet még a legbátrabb lelkekben is.

„Nyugtalanító, ha a másíknak kifürkészhetetlen az arca, Viktor, és ez akár élet-halál kérdése lehet.”

– Hol a szállítmány? – kérdezem, mit sem törődve a házvezetőnőre vonatkozó beszólásával.

Alig várom, hogy lássam, kiket sorakoztatnak fel húsdarabként, hogy a többiek kihasználják őket és játsszanak velük. Fiatal vagyok ugyan, de én is szeretek játszani velük.

– Előkészítés alatt. Holnapra meglesz a bemutatkozó profilod. Utána elviszlek, hogy találkozz az egyik lánnyal. Jó lesz levadászni és megdugni – húzódik röpke vigyorra a szája, de aztán megint sztoikus nyugalom ül ki az arcára.

Az összes játékost egy névtelen bizottság elé állítják, hogy meghatározzák, ki mennyit ér, majd mindegyiküknek a profilját elérhetővé teszik a nézők számára. Lehet jelezni a kéréseket, egy-egy néző pedig pénzt ajánlhat valamelyik játékosnak, hogy tegyen meg valamit a szeme láttára. Emiatt jönnek hidegvérű gyilkosok a V-viadalarra – pusztán a fizetségért –, és emiatt kerülnek életveszélybe a magamfajta köztiszteletben álló családtagok: a mogorva ellenfelek akár meg is gyilkolhatnak bennünket.

A V-viadal arénájában történt halálesetekért nem lehet később bosszút állni, ez is a játék részét képezi. Ettől csak még veszélyesebb és csodálatra méltóbb az indulás olyan alvilági figurákkal, akik között élünk.

Vlagyimirnak megszólal a telefonja a zsebében, mire felemeli a kezét, és jelzi, hogy kér egy percet. Elballag az ellenkező irányba, én pedig folytatom az utat a konyha felé, mert kíváncsi vagyok, kire gondolt, amikor azt mondta, hogy vacsorázzak *velük*.

Szokatlanul csendes a ház ahhoz képest, amilyen a V-viadalt megelőző hónapokban volt. Ha apámat lefoglalják az előkészületek, akkor a többi üzleti ügy a háttérbe szorul.

Jobban szeretem ilyennek a házat. Kevesebb jövés-menés. Nyugalom.

Benyitok az ajtón, és besétálok a konyhába. Általában vannak itt háztartási gépek és edények, most viszont semmi, ráadásul ennivaló sincs kitéve. Ez bizonyára azt jelenti, hogy Vlagyimir étterembe akar menni.

Korogva tiltakozik a gyomrom a várakozás gondolata ellen. A fél súlyomat kiizzadtam a szobámban a begyűjtött kandalló miatt. Kell valami, amitől talpon maradok. Ha a bátyámat telefonon hívják, és kér egy percet, akkor abból többnyire fél óra lesz. Csalogat a hűtő, ahol találok valami felvágottat. Éppen, amikor becsukom a hűtőajtót, valaki nekem jön, így az ennivaló leesik a földre, én pedig nekivágódok a pultnak.

Nyíló préseli hozzám a testét, hogy odanyomjon a konyhaszekrényhez.

– Gondoltam, hogy te ólálkodszt itt – morogja bele a fülembe.

Nem ólálkodtam, te seggféj.

A farka nekifeszül a seggemnek, így ellököm magamtól, és szembefordulok vele. Vigyorog, a mellkasa pedig hullámoz az izgalomtól.

– Szóval te vagy az, aki velünk vacsorázik? – vetem oda, mire közelíteni kezd felém. Hátralendítem a karomat, hogy aztán ököllel belecsapjak az arcába. Oldalra rándul a feje, majd lassan megint belemenéz a szemembe. Vérzik az alsó ajka. Odanyúl a hüvelykujjával, hogy szétkenje és leszopogassa.

– Hiányoztál – mondja gúnyos félmosollyal.

– Baszd meg – felelem olyan ridegen, mint amilyen a szívem.

– Miért kell neked folyton ezt játszaniod, Viktor? Tudod, hogy a végén úgyis megkapom, amit *mindketten* akarunk.

– És mi az? – kérem számon rajta, pedig tudom a választ.

Megint közelebb jön, ám ezúttal hagyom, hogy hátratuljon. Ne kiütközik a hátam a hűtőajtónak. Kétoldalt lefogja a kezemet, és bizsergek a késztetéstől, hogy küzdjek ellene. Rám néz a tengerkék szemével, mintha engedyt kérne – és ebben vagyunk különbözőek.

Én nem szoktam kérni a dolgokat.

Hanem elveszem őket.

Nekidölve belelazulok a közelségébe, és hagyom, hogy érezze a kemény farkamat a sajátján, aztán durván ellököm magamtól.

Egy lány, aki még csak néhány hónapja dolgozik itt, behoz egy tálcányi üres tányért. Megtorpan, amikor meglát engem. Őzikeszemekkel néz rám, mint mindig, amikor keresztezi egymást az utunk. Tudom, hogy nedves a puncija, és arra vár, hogy enyhítsek a kínján. Jó megjelenésű férfi vagyok. Apám mindig azt mondta, hogy anyánk továbbadta nekünk az egyetlen jó genetikai adottságát: a szépségét. Láttam róla képeket. Ugyanolyan sötétbarna haja volt, mint az enyém. Ugyanolyan izzó borostyánszínű tekintete. Nekem valamelyest finomabbak a vonásaim, mint Vlagyimirnak, mert én hasonlítok anyánkra a legjobban.

Lelépett, amikor kissrác voltam. Alig emlékszem rá. Apám nem beszél róla gyakran, de amikor mégis, akkor gyűlölködve teszi dühében és fájdalmában. Ez az egyetlen gyenge pontja.

Nyíko a pillantásomat követve rámordul a lányra, hogy menjen innen.

A lánynak elkerelkedik a szeme, és egyikünkéről a másikra pillant, mielőtt az ágyékomra nézne. Dutorodik a kemény farkamtól a sliccem. Csörömpölnek a tányérok, ahogy sietve igyekszik letenni a tálcát.

– Vika! – szólok utána, mielőtt elmenekülhetne. Megint megtorpan.

Csak azért emlékszem a nevére, mert ugyanaz, mint a hógunké. Két Vika egy fedél alatt. Az egyik egy félénk, szegény szobalány. A másik extrovertált, gazdag és elkényeztetett. Nem is lehetnének különbözőbbek. A szobalány felnéz rám a hatalmas, kifejező barna szemével, én pedig hívogató mozdulatot teszek az ujjammal.

– Gyere ide!

– Nem megyek bele olyan játékba, ami rosszul fog végződni – figyelmeztet Nyikó.

De pont az a lényeg. A benne lakozó sötétség, ami tetszik nekem, aminek szívesen látom az eredményét. Sőt, rohadtul vágyom rá.

Megragadom Vika vállát, és megfordítom, hogy háttal legyen nekem, arccal Nyikó felé. Megemelem a szoknyáját a térdemmel. A vakmerő húzásomtól eláll a lélegzete. Fekete csipkebugyi van rajta, nem pamut, amire számítottam. Ettől a kis meglepetéstől elégedetten félrehúszom az anyagot, miközben egy kis göndör szőr cirógatja az ujjaimat. Ahogy vártam, csöpög a kiéhezett puncija. Mint mindegyiknek, ha rólam van szó.

Belemártom két ujjamat, az izmai pedig megfeszülnek körülöttem. Nem tiltakozik, pedig azt hittem, fog.

– Meglepően szűk vagy, Vika. Hány férfival voltál eddig?

Felnyög, ahogy elkezdem a lassú és gyötrelmes ujjazást.

– Kettővel – leheli.

Nem valószínű.

– Hazudsz – jegyzem meg csipkelődve, és oldalra hajolok, hogy lássam Nyikó dühtől lángoló arckifejezését.

Nem okoz csalódást. Úgy összeszorítja a száját, hogy rángatóznak az izmai. Szórakoztat, ahogy a keze ökölbe szorul és elernyed.

Most megtanulod, hogy ne játszadozz velem, te seggfej. Nem vagyok senkinek a bolondja.

– Igazából mennyivel? – faggatom a lányt ujjazás közben, nyakán a forró lehetetemmel.

– Négygel – nyögi. – Csak négygel. Esküszöm.

Feljebb húzza a ruháját, hogy jobban hozzáférjek. Kis ribanc.

– Szerintem megduglak, Vika. Itt, ahol kaját szoktunk csinálni. Aztán a szobámban foglak tartani, hogy eljátszhassak veled, amikor csak akarok.

Levegőért kapkod, és előrehajolva próbálja rányomni magát a hosszú ujjaimra. Annyira figyelem Nyikó dühös morgását, hogy lemaradok a pillanatról, amikor elpattan nála a húr. A lány felé nyúl, de túl gyorsan teszi. Nincs időm reagálni.

Reccs!

A szobalány rögtön abbahagyja a vonaglást, és elernyedve előrebukik. Az ujjaimról lecsúszva, émelyítő puffanással landol a padlón.

– Megtarthatod, ha szereted a rothadó hullaszagot – veti oda epésen Nyikó.

Megölte.

– Te kibaszott idióta! – kiabálok rá. – Apámnak ez nem fog tetszeni!

De nekem igen. Mennyire tetszik, a kurva életbe!

– Majd én elintézem a hullát – motyogja. – Neki nem kell tudnia.

Elsápad, amint tudatosan benne, hogy mit tett. Gyilkolni egyikünk számára sem újdonság, ám az apámnak szigorú szabályai vannak, amik lehetővé teszik neki, hogy megőrizze a hatalmát.

Ne ölj hirtelen felindulásból. Következményekkel járhat.

A tisztelet fenntartásához ki is kell azt mutatni.

Meggyilkolni az apám kiszolgáló személyzetének egyik tagját azért, mert féltékeny vagy, és nem tudod beismerni, olyan veszélyes játék, ahol nem nyerhet senki.

– A kamerák biztos látták ide bejönni – csattanok fel. – Ezt nem söpörheted a szőnyeg alá, Nyikó.

Felkapom a tálcát, amit a lány tett le, hogy lendületből a földhöz vágjam. Visszhangzik a csörömpölés, ahogy végigcsúszik a padlón és összetörnek rajta a tányérok.

Nyikónak tágra nyílik a szeme, aztán résnyire szűkül. A szilánkokról az ajtóra néz, végül rám mered.

Állom a tekintetét, miközben lehajolok a lányért, hogy felemeljem. A lába végigsiklik a padlón, amíg rá nem fektetem a porcelánmaradványokra. Az élettelen test fölé görnyedve megfogom az egyik tányérdarabot, és belemártom a nyakába. Jólesik hallani, ahogy az erőteljes kézmozdulatomtól átszakad a bőre – olyan, mintha egy érett körtébe harapnék bele. Borzongás fut végig a gerincemen, mindenhol libabőrös lettem tőle.

– Aki ügyetlen, az kiszúrhatja a szemét egy késsel, vagy tányért kaphat a nyakába – dünnyögöm felegyenesedve.

Határozott léptekkel elindulok Nyikó felé. Elvörösödik. Látja a bennem lakozó sötétséget, és mindig is azt hitte, hogy ő ébresztette fel a démont. Nem tudja, hogy a démonjaim már jóval azelőtt ámokfutásba kezdtek, hogy megmutattam őket neki.

Felém nyúl, mire elkapom a csuklóját, és hátracsavarom a karját, hogy arccal lenyomjam a konyhapultra. Odanyomom a fenékvágatához a még mindig kemény farkamat.

– Nézd meg, mit műveltünk – heccelem a szobalány felé bökve, akinek a nyakán lévő sebéből most is folyik a vér. Még biztos meleg a teste, ha égővörös vér szivárog belőle.

Gyönyörű.

– Nem kéne incselkedned egy szörnyeteggel – morogja Nyikó, és fészkelődve igyekszik kiszabadulni.

– Biztos, hogy van benned egy kis genetikai hiba. De hogy *szörnyeteg* lennél? – kuncogok rajta sötéten. – *Szörnyeteg* az nem vagy.

Elengedem a kezét, ami egy csattanással a konyhapulton landol. Mégsem próbál megmoccanni vagy elmenekülni. Durván lerántom térdig a farmerját, és beleköpök a tenyerembe. Alig szánok rá időt, hogy bekenjem vele a farkam hegyét, mielőtt örömet lelem abban, hogy brutálisan a magamévá teszem. Tényleg igencsak szörnyeteghez méltó üvöltés tör fel belőle, miközben mélyen behatolok a seggébe. Remélem fáj. *Remélem, kurvára fáj.* A nyögései elárulják, hogy igen.

– Baszd meg – morogja.

Milyen ironikus!

– Itt én vagyok a mester, Nyikó – cukkolom, miközben előrenyomulok az ölemmel. – Ezt soha ne felejtsd el!

Súlyos, csizmás léptek zaja hallatszik a folyosóról, mire Nyikó pánikba esik.

– Szállj le rólam, Viktor – sziszegi. – Jön valaki.

Tetszik, ahogy küszködik alattam. Ettől csak még keményebben akarom dugni. Úgy is teszek.

– Én, de nem jövök, hanem mindjárt elmegyek, ha így szorítod a farkamat – hatolok belé még mélyebben. A bejárat szűk volt, amikor benyomultam az izomgyűrűn, de Nyikó így járt. Szeretem, ha fájdalommal jár a szex – és veszéllyel. Neki pedig nincs választása, hogy így szereti-e.

– Viktor – könyörög rekedten.

Kuncogva kihúdom belőle a farkamat, de nem eresztetem el. A tarkójánál fogva imbolyogva odavonszolom az egyik tárolószekrényhez, aztán belököm és én is bebújok utána, hogy magunkra csukjam az ajtót.

– Hiányoztál – leheli. A sebezhetőség egy pillanata, amiben imádok fürödni.

– Bizonyítsd be – kényszerítem térdre a másodpercekkel korábbi dugásunk után még mindig kemény és fedetlen farokkal.

Mohón bekapja, mintha csak egy fagy lenne, ő pedig túlhevüléstől tartana.

Ez az, szopd csak le a mesteredet! Pont így.

Nyílik a konyhaajtó, és morgó káromkodás hallatszik apám egyik emberétől. Csizmás léptek és hangok csatlakoznak hozzá, Nyikó pedig elhúzódik tőlem. Elkapom hátulról a fejét, hogy megint lenyomjam a torkán a farkamat, és megbüntessem a csípőmozdulataimmal. A szekrényajtó résén keresztül látom, ahogy ketten kiviszik a szegény kis ribanc Vikát a hátsó ajtón. Egy harmadik fazon pedig felsöpri a porcelánt, és felmossa a padlót, mintha mi sem történt volna.

Nincsenek kérdések.

Nincsenek könnyek.

Mindenki leszarja.

Kemény csípőmozdulatokkal kefélem Nyikó arcát.

Élvezem, ahogy vibrálnak a nyögései a puha torkában. Erősen és gyorsan tud szopni, nyelvével körüljárva a farkam hegyét. Meg sem áll a mohó szája.

Forróság önti el a gerincemet és szorítja össze a golyóimat, aztán elárasztom a jó mély torkát.

Éppen időben húzom ki a farkamat ahhoz, hogy az utolsó cseppeket rákenjem az ajkára. Tudom, hogy csípni fog a korábbi seb miatt, amit én okoztam neki. Kicsit megvonaglik, de tűri.

Amint végeztem, felhúzom a nadrágomat, őt pedig ott hagyom térden állva.

Kinyitom a szekrényajtót, és visszasétálok a leejtett felvágotthoz, hogy felvegyem és kidobjam a kukába. Nyílik az ajtó, én pedig megijedek a visítástól.

– Viktor! – kiált fel a kishúgom. A nyakamba ugorva végigcsokolgatja az arcomat.

– Vika – mosolygok, ahogy összeér az arcunk. Az igazi Vika. Az élő. Az ikertestvérem. Sokkal alacsonyabb nálam, így a levegőben kalimpál a lábával, miközben a nyakamra nehezedik a súlya.

Vlagyimir is odajön hozzánk, ritkaságnak számító őszinte mosollyal az arcán.

– Meglepetés – tárja szét a karját a húgunkra utalva, aki majomként csüng rajtam.

– Az biztos – vonom fel a szemöldökömet.

– Éhen halok – jelenti be Vika, aki a földre ereszkedve lekászálódik rólam. Pehelysúlyú, és vékonyabb a dereka, mint amilyen egy hónapja volt.

– Csont és bőr vagy, kishugi – jegyzem meg.

Csípőre tett kézzel felhúzza az orrát. Valahányszor látom, mindig más a frizurája. Ez most jól áll neki. Hátul rövid, elöl sokkal hosszabbra hagyva.

– Egy perc miatt még nem vagyok a *kishúgod*, Viktor – helyesbít. – Nem számít, milyen magasra nősz – teszi hozzá csillogó borostyánszemmel.

Vlagyimir átkarolja a vállát, hogy behúzza Vikát a hóna alá.

– Még sohasem láttam ennyire különböző ikerpárt.

Nem vagyunk annyira mások, mint amennyire annak látszunk.

Kinyílik a szekrényajtó, és megjelenik Nyikó, kezében egy csomag keksszel.

– Nyikó! – rikkantja Vika. – Nem tudtam, hová tűntél.

Nyikó kedves mosollyal odasétál hozzá, hogy átölelje. Vlagyimir lesújtó pillantást vet rá.

Vlagyimir és Nyikó régen legjobb barátok voltak, ám feszültté vált a helyzet azóta, amióta Vika bejelentette, hogy Nyikóval egymásba szerettek.

– Á, szóval oda bújt el a barátod – préseli ki a fogai között Vlagyimir.

Vika lábujjhegyre állva szájon csókolja Nyikót.

– Mit ettél? – faggatja. – Mennyei ízéd van.

A farkamat, kishugi.

Muszáj ráharapnom a nyelvemre, hogy ne horkantsak fel.

– Viktor – parancsol rám a bátyám. – Gyere. Mutatnék neked valamit, és ha látnom kell, hogy ez a köcsög ott smárol a kishúgommal, ahol reggelizni szoktam, talán ki kell nyírnom. Vagy magamat.

Átérzem a helyzetet, tesó.

Habár mindig is az ő halálát választanám a sajátommal szemben.

MÁSODIK FEJEZET

~ Defektes ~

Tanner / Cassian / Viktor

• *Most*

KAMI. Olyan eszeveszetten meg akartam találni, hogy figyelmen kívül hagytam a szörnyeteg barlangjának veszélyeit. Berontottam ide abban a reményben, hogy megmenthetem azon kevés dolgok egyikét, amik a múltamhoz kötnek. De drágán megfizetem érte.

Benjamin a hátam mögül, a sötétből előlépve durván fellök, és meg is érdemlem. Megérdemlem, hogy egy szempillantás alatt foglyul ejt. A barátom elárult engem, és bezárt a Kamiével szomszédos cellába.

Bassza meg.

Az erős, tüzes, gyönyörű Kami!

A nőstényoroszlán most nem több mint egy alig lélegző, elgázolt kismacska. Egy áldozat. Egy játékos, aki nagyon hamar vesztesre áll.

– Kami – szólalok meg elfúló hangon, amit utálok. Ha a bátyám itt lenne, morogva közölné, hogy félrecsúszott az álarcom. Megrezzent az istenverte pókerarc. Egy ilyen hiba akár élet-halál kérdés is lehet. Tisztában vagyok vele.

De akármennyire kétségbeesetten próbálom újra magamra erőltetni a maszkot, nem megy. Most nem. Benjamin után nem. Ő nem olyan, mint a többiek. Ez az ember – nem, ez a szörnyeteg – mindig is egy olajjal átitatott kanóc volt, ami arra várt, hogy meggyulladjon.

És most kurvára ég.

A dühtől lángoló barna szemében nyoma sincs annak, hogy a tűz pislákolna vagy csillapodna. Elveszítette a kontrollt. A bestia elszabadult.

Megküzdünk egymással – két állat, amelyik egyformán szereti az erőszakot.

– Most már annyit nézheted a drágalátos Kamidat, amennyit csak szeretnéd – veti oda büszkén, elégedett arccal.

Elcsesztem.

Benjamin nem az a fajta, akinek hátat fordíthat az ember. Soha sem teheti meg. Én mégis megtettem. Hagytam, hogy egyszer a rohadt hülye szívem vezessen. A Kami iránti érzéseim szinte ugyanolyan védelmező ösztönnel járnak, mint amit a húgommal kapcsolatban éreztem régen. De ha Vika most itt lenne, kétlem, hogy akár csak egy csöppnyi testvéri szeretet is lenne bennem. Vika összetört engem, és Kami volt az, aki összevarrt. Szexszel és gonoszsággal helyettesítette a bennem lakozó fájdalmat.

Csalódást okoztam neki.

Csalódást okoztam Benjaminsnak is.

– Ne csináld ezt, Benjamin – csapok bele ököllel a törhetetlen plexibe. – Mindent megadtam neked.

Hullámszik a mellkasom az erőlködéstől.

Egy pillanatra fájdalom ül ki az arcára. A kezdetektől fogva sóvárgok, hogy lássam a sebezhetőségét, noha alig szokott elővillanni. Vonzalom ez, ha úgy tetszik. Vágy, hogy feltépjem a belső sebeit, és kiszedjem mindazt, ami emészti, és odaplántáljam magam a kellős közepébe. Hogy kurvára uralkodjak fölötte.

– De nem ingyen, igaz? Neked az egész egy játék volt, és megvan az ára is.

Kamira téved a pillantásom, aki eszméletlenül fekszik – legalábbis kurvára remélem, hogy nem holtan – a cellájában. Aztán megint Benjaminra nézek.

– Miért bántottad Kamit? – kérdezem megint remegő hangon. Legszívesebben kitépném a saját szívemet, hogy rátapossak. – Meg is...?

– Hogy megerősakoltam-e? – kérdez vissza szó szerint eszelős mosollyal. Mesészip. Még úgy is tudom értékelni a sötét szépségét, hogy szinte szó szerint a nyakamon tapos a csizmájával. – Ő volt az ára. Az adósságod. Azt hitted, hogy játszatsz a babámmal, és hagyni fogom? Ennél jobban ismersz.

És tényleg.

A babái jelentik a keresztjét, amit cipel. Mindannyian cipelünk valamit. Gondatlan voltam. Szinte mintha akartam volna, hogy rájöjjön, hogyan tartja szemmel a szörnyetegét egy mester. Mintha örülni akartam volna annak, ahogy robban a dühtől. De most, hogy úgy lángol, mint a pokol tüze, én pedig be vagyok zárva egy műanyag dobozba, már hülyeségnek érzem a döntésemet.

Rossz lépés volt.

Benjamin jól játszik. Néha jobban, mint én. Elsősorban ezért bántottam össze vele.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Felismertem a benne rejlő potenciált – hamarabb, mint ő maga –, és ez olyan hatalmat és stratégiát adott a kezembe, ami kis ideig működött is.

– Segítettem neked, hogy megszerezd! – kiabálok rá, hogy célt érjen az emlékeztető: nekem köszönheti, hogy egyáltalán megvan ez az egész élete.

– Úgy, hogy kémkedtél utánam? Hogy kurvára beavatkoztál? Mi van az ajándékokkal és az üzenetekkel? A gusztustalan hozzászólásokkal az oldalán? Azt hitted, nem fogom megtudni, hogy te voltál? – visszhangzik a csempézett falak között az ordítása. – A saját embereddel, Luke-kal nyomoztattam le az IP-címet – ránt elő egy iPadet, hogy a cellám falához nyomva megmutassa nekem. – A klubhoz vezetett. Hozzád!

És ezért fogom mindig legyőzni Benjaminget. Az én szörnyetegetem. A kis kedvencemet. Mert én az *összes* játékos összes lépését figyelem.

– Az nem az enyém, Szörnyeteg – húzom el a számat a dühtől reszketve.

– M-mi van? – ül ki a döbbenet az arcára.

– Ha nem mentél volna át Hulkba, hogy megverd a barátomat és bezárj ebbe az átkozott cellába, akkor lett volna egy percem elmondani neked, hogy valaki kémkedett a csinos új babácskád után – vetem oda neki egyenként a szavakat, mert élvezem az értetlen pislogását.

Nagyon sajnálom, Szörnyeteg, de kijátszottak téged.

– Mi a faszról beszélsz? – dühöng.

A szűk cellában ülve hátradőlök a falnak. Máris verejtékben úszom, pedig még csak öt perce vagyok itt. Cseles játék lesz ez.

Láttam már sokkal rosszabbat is.